

20 Ιουνίου, 1990

[ΜΑΛΑΧΤΟΣ, ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, ΚΟΥΡΡΗΣ, Δ/στές]

ΑΔΕΛΦΟΙ ΙΑΚΩΒΟΥ (ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΙ) ΛΤΔ.,

Εφεσείοντες,

v.

ΛΑΜΠΡΟΥ ΑΔΑΜΟΥ Χ"ΝΙΚΟΛΑ,

Εφεσίβλητου.

(Πολιτική Εφεση Αρ. 6944).

Πολιτική Δικονομία — Προθεσμία — Παρέκταση — Εφαρμοστές αρχές — Η σύγχρονη προσέγγιση — Παρέκταση προθεσμίας αντεφέσεως — Πώς ασκείται η διακριτική εξουσία.

Οι Εφεσείοντες υπέβαλαν στο Επαρχιακό Δικαστήριο Αίτηση ακυρώσεως αποφάσεως (award) Διαιτητή. Ο Εφεσίβλητος υπέβα- 5
λεν ένσταση, εγείροντας θέματα, τόσον ουσίας, όσο και τύπου της Αιτήσεως. Το Επαρχιακό Δικαστήριο απέρριψε την Αίτηση για λό-
γους ουσίας, χωρίς να αναφερθεί στα εγερθέντα θέματα τύπου.

Ως αποτέλεσμα υποβλήθηκε η παρούσα έφεση. Μετά από 3 ανα- 10
βολές η ακρόαση άρχισε στις 21.4.87, όταν αγόρευσε και ετελείωσε
την αγόρευσή του ο δικηγόρος των Εφεσεϊόντων. Η περαιτέρω
ακρόαση ανεβλήθη για την 1.6.88. Την 23.4.87 ο Εφεσίβλητος κατε-
χώρησε την παρούσαν Αίτηση για παρέκταση της προθεσμίας κα-
ταχώρησεως Αντεφέσεως προς έγερση του θέματος τύπου της αρ- 15
χικής Αιτήσεως.

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την Αίτηση, αποφάσι-
σε:

Οι προθεσμίες των θεσμών πρέπει να τηρούνται. Η παράταση 20
είναι εξαιρετικό νομικό μέτρο. η διακριτική εξουσία του Δικαστη-
ρίου είναι ευρεία, ελεύθερη και αδέσμευτη και ασκείται σύμφωνα με
τα γεγονότα της κάθε υπόθεσης. Καθυστέρηση, ειδικά όταν είναι
μακρά, πρέπει να αιτιολογείται ικανοποιητικά, διαφορετικά απο-
τελεί ανυπερέβλητο εμπόδιο για τον παραβάτη των θεσμών.

Η Αίτηση απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Christodoulou and Another v. Attorney-General of Republic and

Others (1972) 1 C.L.R. 205·

Madina Maritime v. Jeropoulos & Co. (1980) 1 C.L.R. 623·

Cosmo-Plast v. Chemie Linz (1984) 1 C.L.R. 833·

Revidi v. Prentice Hall Incorporated [1969] 1 All E.R. 772·

5

Edwards v. Edwards [1967] 2 All E.R. 1032·

Ratnam v. Cumarasamy [1964] 3 All E.R. 933·

Pavliou and Another v. Cacoyiannis and Others (1963) 2 C.L.R. 405, 406·

HadjiMichael v. Karamichael and Others (1967) 1 C.L.R. 61·

10

Loizou v. Konteatis (1968) 1 C.L.R. 291·

Kyriakides v. Kyriakides (1969) 1 C.L.R. 373·

Ioannidou v. Dikeos and Another (1970) 1 C.L.R. 241·

Courtis and Another (No.1) v. Iasonides (1972) 1 C.L.R. 56·

15

Turkish Co-Operative Carob Marketing Society Ltd. v. Kiamil and Another (1973) 1 C.L.R. 1·

Charalambous v. Charalambides Dairies Ltd. (1984) 1 C.L.R. 19·

Samanis v. Symillides (1985) 1 C.L.R. 187·

Αίτηση.

20

Αίτηση από τον εφεσίβλητο για άδεια και παράταση χρόνου για καταχώριση αντέφρασης.

Δ. Κούτρας για Ε. Ευσταθίου, για τους εφεσείοντες.

Λ. Παπαφιλίππου, για τον εφεσίβλητο.

Cur. adv. vult.

25

ΜΑΛΑΧΤΟΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Δικαστής κ. Στυλιανίδης.

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ. Ο εφεσίβλητος με την αίτηση αυτή

ζητά άδεια και παράταση χρόνου για καταχώριση αντέφεσης.

Οι εφεσείοντες με την αγωγή τους στο Επαρχιακό Δικαστήριο Λάρνακας - Αμμοχώστου αξιώνουν από τον εφεσίβλητο £55,099.-, υπόλοιπο δυνάμει σύμβασης εργολαβίας για ανέγερση κτιρίου - πολυκατοικίας. 5

Στις 30 Ιουλίου, 1983, το Επαρχιακό Δικαστήριο, ύστερα από κοινή προφορική αίτηση των δικηγόρων των διαδίκων, όρισε διαιτητή - επιμετρητή για το σκοπό και με τους όρους που αναφέρονται στο πρακτικό. 10

Μετά την καταχώριση της απόφασης του διαιτητή - επιμετρητή, οι εφεσείοντες με αίτηση ζήτησαν την ακύρωση της απόφασης (award) του διαιτητή.

Ο εφεσίβλητος καταχώρισε ειδοποίηση ένστασης και υποστηρικτική ένορκο δήλωση. Προβλήθηκε ως προκαταρκτικός λόγος ένστασης παρατυπία της αίτησης για τους λόγους που αναφέρονται στην ένορκο δήλωση. Η ένσταση κάλυψε και την ουσία της αίτησης. 15

Το πρωτόδικο Δικαστήριο, ύστερα από ακροαματική διαδικασία, σε επιφυλαχθείσα απόφασή του, απόρριψε την αίτηση. Δεν έκαμε όμως καμμιά αναφορά στο λόγο της παρατυπίας. 20

Οι εφεσείοντες πρόσβαλαν την πιο πάνω απόφαση με την παρούσα έφεση που καταχωρίστηκε στις 15 Μαΐου, 1985. Η έφεση ορίστηκε για ακρόαση στις 14 Απριλίου, 1987. 25

Οι δικηγόροι των διαδίκων παρουσιάστηκαν ενώπιον Εφετείου με άλλη σύνθεση, αλλά, λόγω συνεχιζόμενης ακρόασης σε άλλη έφεση, για έλλειψη χρόνου το Εφετείο ανάβαλε την ακρόαση στις 22 Ιουνίου, 1987. 30

Η ακρόαση αναβλήθηκε στις 12 Νοεμβρίου, 1987 και τελικά στις 21 Απριλίου, 1988. Την τελευταία ημέρα ο δι-

κηγόρος των εφεσειόντων συμπλήρωσε την αγόρευσή του.

Η ακρόαση αναβλήθηκε την 1 Ιουνίου, 1988, πρόδηλα για να αγορευθεί ο δικηγόρος του εφεσίβλητου.

5 Στις 23 Απριλίου, 1988, καταχωρίστηκε η παρούσα αίτηση.

Οι εφεσειόντες έδωσαν ειδοποίηση ένστασης με υποστηρικτική ένορκη δήλωση.

10 Η αίτηση βασίζεται στους Θεσμούς Πολιτικής Δικονομίας Δ.35 θ.10, Δ.57 θ.2 και στις γενικές εξουσίες του Δικαστηρίου. Ο θ.10 της Δ.35 έχει:-

15 "10. It shall not under any circumstances be necessary for a respondent to make a cross-appeal; but if he intends upon the hearing of the appeal to contend that the decision of the Court below should be varied, he shall
20 give a written notice of his intention, specifying in what respects he contends that the decision should be varied, to any parties or person who may be affected by his contention, and to the Registrar of the Court of Appeal. Such notice shall set forth fully the respondent's grounds and reasons therefor for seeking to have the decision varied on appeal. The notice given to the Registrar shall be filed by him with the record of the appeal. The notice
25 required by this rule shall be not less than a six days' notice in the case of an appeal from a judgment (whether final or interlocutory) or final order, and not less than a two days' notice in the case of an appeal from an interlocutory order; but these times may be varied by order of the President of the Court of Appeal, an office copy of which shall be served with the notice aforesaid.
30 The omission to give such notice shall not diminish the powers conferred by rule 8 of this Order upon the Court of Appeal, but may, in the discretion of the Court, be ground for an adjournment of the appeal, or for a special order as to costs."

Οι Θεσμοί ορίζουν περιοριστικά προθεσμία μέσα στην οποία πρέπει να δίδεται ειδοποίηση αντέφεσης, όχι ολιγότερο από έξι ημέρες σε έφεση από απόφαση (τελική ή ενδιάμεση) και τελική διαταγή και δύο ημέρες σε έφεση από ενδιάμεση διαταγή πριν την ημέρα της ακρόασης. 5

Η πρόβλεψη αυτή είναι παρόμοια με τη Δ.58 θ.6 των Αγγλικών Δικαστικών Θεσμών που ίσχυαν πριν το 1962 και της Δ.59 θ.6 των νέων.

Ο δικηγόρος του εφεσίβλητου - αιτητή υπόβαλε ότι η καθυστέρηση οφειλόταν στο ότι αρχικά δεν έκρινε ότι ήταν αναγκαία η αντέφεση, αλλά, μετά την ακρόαση, μελέτησε και αποφάσισε να καταχωρίσει την αντέφεση για να επιληφθεί το Ανώτατο Δικαστήριο όλων των πτυχών της υπόθεσης. Οι εφεσεύοντες δεν θα επηρεαστούν και είναι προς το συμφέρο της δικαιοσύνης να δοθούν η ζητούμενη άδεια και παράταση. Αναφέρθηκε στις υποθέσεις *Alisavou Christodoulou and Another v. The Attorney-General of the Republic and Others* (1972) 1 C.L.R. 205· *Madina Maritime v. Jeropoulos & Co.* (1980) 1 C.L.R. 623· και *Cosmo-Plast v. Chemie Linz* (1984) 1 C.L.R. 833. 10
15
20

Ο δικηγόρος των εφεσειόντων υπόβαλε ότι η μακρά αδικαιολόγητη καθυστέρηση και το προχωρημένο στάδιο της διαδικασίας στην έφεση αποτελούν ανυπέρβλητο εμπόδιο στην επιτυχία της αίτησης. Περαιτέρω ισχυρίστηκε ότι οι εφεσεύοντες θα υποστούν ανεπανόρθωτη ζημιά αν επιτραπεί η αίτηση. 25

Οι τρεις πιο πάνω Κυπριακές υποθέσεις διαφοροποιούνται από την παρούσα. Τα θέματα που εγείρονταν στις αντεφέσεις ήταν στενά συνυφασμένα με τα ζητήματα που ήγειραν οι εφέσεις και οι δικαστικές αποφάσεις αιτιολογήθηκαν από τα εξαιρετικά ειδικά περιστατικά της κάθε μιας. 30

Η προσέγγιση των Δικαστήριων, αναφορικά με τις προθεσμίες που ορίζονται στους Θεσμούς, είναι πολύ διαφορετική από τις δικαστικές αντιλήψεις του περασμένου 35

αιώνα.

Στην υπόθεση *Revici v. Prentice Hall Incorporated* [1969] 1 All E.R. 772 ο Δικαστής Denning, M.R., είπε στη σελ. 774:-

5 "Counsel for the plaintiff referred us to the old cases in
the last century of *Eaton v. Storer* and *Atwood v.*
Chichester, and urged that time does not matter as long
as the costs are paid. Nowadays we regard time very
10 differently from what they did in the nineteenth century.
We insist on the rules as to time being observed. We
have had occasion recently to dismiss many cases for
want of prosecution when people have not kept to the
rules as to time. So here, although the time is not so very
15 long, it is quite long enough. There was ample time for
considering whether there should be an appeal or not. (I
should imagine it was considered). Moreover (and this is
important), not a single ground of excuse is put forward
to explain the delay and why he did not appeal."

Ο Δικαστής Edmund Davies είπε τα ακόλουθα:-

20 "When a party has exceeded to a substantial degree the
time limit set by the Rules of the Supreme Court within
which an interlocutory step has to be taken, can it be said
that he is entitled to have his time extended simply on
undertaking to pay any costs occasioned by his delay, so
25 that a judge who nevertheless refuses to extend his time
must necessarily be regarded as having exercised his
discretion wrongly?"

The notice of appeal herein submits (in effect) that the
question calls for an affirmative answer, certainly in cases
30 where it is not shown that the other side have suffered
irreparable damage as a result of the delay. I disagree. On
the contrary, the rules are there to be observed; and if
there is non-compliance (other than a minimal kind), that
is something which has to be explained away. Prima facie,
35 if no excuse is offered, no indulgence should be granted:

see *Ratnam v. Cumarasamy*, per LORD GUEST."

Στην υπόθεση *Edwards v. Edwards* [1967] 2 All E.R. 1032 ο Sir Jocelyn Simon είπε στη σελ. 1034:-

"So far as procedural delays are concerned, Parliament has left a discretion in the courts to dispense with the time requirements in certain respects. That does not mean, however, that the rules are to be regarded as, so to speak, antique timepieces of an ornamental value but no chronometric significance, so that lip service only need be paid to them. On the contrary, in my view, the stipulations which Parliament has laid down or sanctioned as to time are to be observed unless justice clearly indicates that they should be relaxed."

Ο Λόρδος Δικαστής Guest, εκδίδοντας την απόφαση της Δικαστικής Επιτροπής του Ανακτοβουλίου στην υπόθεση *Ratnam v. Cumarasamy* [1964] 3 All E.R. 933, είπε στη σελ. 935:-

"The rules of court must, prima facie, be obeyed, and, in order to justify a court in extending the time during which some step in procedure requires to be taken, there must be some material on which the court can exercise its discretion. If the law were otherwise, a party in breach would have an unqualified right to an extension of time which would defeat the purpose of the rules which is to provide a time table for the conduct of litigation. The only material before the Court of Appeal was the affidavit of the appellant."

Με βάση τη Δ.57 θ.2, που αντιστοιχεί με τη Δ.64 θ.7 των παλαιών και Δ.3 θ.5 των νέων Αγγλικών Δικαστικών Θεσμών, και το θ.10 της Δ.35, το Δικαστήριο έχει εξουσία να παρατείνει την προθεσμία που καθορίζεται στους Θεσμούς.

Σε μία σειρά υποθέσεων το Ανώτατο Δικαστήριο εξέτασε τις πρόνοιες για παράταση χρόνου για καταχώρι-

ση έφεσης - (βλ. *Areti Pavlou and Another v. George P. Cacoyiannis and Others* (1963) 2 C.L.R. 405, 406· *Erini Costa HadjiMichael v. Maria Karamichael and two Others* (1967) 1 C.L.R. 61· *Andreas P. Loizou v. Panayiotis Ch. Konteatis* (1968) 1 C.L.R. 291· *Leonidas Kyriakides v. Antonis Kyriakides* (1969) 1 C.L.R. 373· *Theodora Ioannidou v. Charilaos Dikeos and Another* (1970) 1 C.L.R. 241· *Omiros Th. Courtis and Another (No. 1) v. Panos K. Iasonides* (1972) 1 C.L.R. 56· *The Turkish Co-Operative Carob Marketing Society Ltd. v. Lutfi Kiamil and Another* (1973) 1 C.L.R. 1· *Charalambous v. Charalambides Dairies Ltd.* (1984) 1 C.L.R. 19· *Samanis v. Symillides* (1985) 1 C.L.R. 187).

15 Στο "The Supreme Court Practice" (1982), αναφορικά με την καθυστέρηση, διαβάζουμε τα ακόλουθα στη σελ. 960:-

"59/15/2 Principles upon which extension given. -

An extension must be asked for promptly and any delay explained".

20 Στη σελ. 17 σε σχόλιο στην παράγραφο 3/5/1 αναφέρεται:-

25 "The Rules of the Supreme Court as to time have to be observed, and if substantial delay occurs without any explanation being offered, the court is entitled, in the exercise of its discretion, to refuse the extension of time, e.g., to serve a notice of appeal from the Master to the Judge in Chambers, even though the delay could be compensated for by costs and no injustice would be done to the other party ..."

30 Οι προθεσμίες και οι χρόνοι που ορίζονται από τους Θεσμούς πρέπει να τηρούνται. Η παράταση του χρόνου είναι εξαιρετικό δικονομικό μέτρο. Το Δικαστήριο έχει ευρεία διακριτική εξουσία να παρατείνει το χρόνο. Η εξουσία αυτή είναι ελεύθερη και αδέσμευτη και ασκείται με

βάση τα γεγονότα της κάθε συγκεκριμένης υπόθεσης. Καθυστέρηση, ειδικά όταν είναι μακρά, πρέπει να αιτιολογείται ικανοποιητικά, διαφορετικά αποτελεί ανυπέροβλητο εμπόδιο για τον παραβάτη των προθεσμιών.

Η συνάφεια και η σύνδεση των ζητημάτων που εγείρονται στην αντέφεση με τους λόγους της έφεσης είναι στοιχείο το οποίο λαμβάνεται υπόψη. 5

Η πρόνοια των Θεσμών κάμπτεται με την άσκηση διακριτικής ευχέρειας του Δικαστηρίου υπέρ του αιτητή, εάν οι πιο πάνω αρχές ικανοποιούνται και η παράταση είναι προς το συμφέρον της δικαιοσύνης και τα δοσμένα γεγονότα της συγκεκριμένης υπόθεσης συνηγορούν υπέρ αυτής. 10

Στην παρούσα αίτηση υπάρχει πολύ μακρά καθυστέρηση για την οποία δεν δόθηκε ικανοποιητική εξήγηση. Η αίτηση υποβλήθηκε ύστερα από τρεις εμφανίσεις στο Δικαστήριο για ακρόαση. Τα ζητήματα που εγείρονται στην αίτηση δεν έχουν καμμία συνάφεια με τους λόγους της έφεσης. 15

Με βάση τις πιο πάνω αρχές και τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου η κρινόμενη αίτηση απορρίπτεται. 20

Ο εφεσίβλητος αιτητής να πληρώσει τα έξοδα των εφεσειόντων.

Αίτηση απορρίπτεται με έξοδα σε βάρος του εφεσίβλητου.